

The image shows the front cover of a book. The top half of the cover features a greenish, textured background with a faint, dark silhouette of a landscape or mountain range. The title 'DE SCHADUW VAN MAURITS' is printed in a large, white, serif font, centered in the upper half. Below the title is a rectangular inset containing a detailed, embossed or printed illustration of a historical coat of arms. The coat of arms is circular, divided into four quadrants by a cross, and features a crown at the top. The bottom half of the cover is a solid dark green color. The book's spine is visible on the left side, showing a worn, brownish texture.

DE SCHADUW VAN MAURITS

Inforeeks 103

Inleiding

De mist hing zwaar over de Dinkel. Het kabbelende water weerspiegelde het eerste, bleke licht van de dageraad, maar de stilte werd verstoord door het geluid van mannen en paarden in de verte. Prins Maurits knielde aan de oever van de rivier, zijn blik gefocust op de steen in zijn hand. Het symbool van een ster met acht punten was ruw maar doelbewust in het oppervlak gekerfd, alsof het een boodschap droeg die generaties moest overbruggen.

Achter hem lag zijn legerkamp: 9.000 infanteristen, 1.600 paarden en tientallen zware kanonnen, opgesteld voor de oversteek. De versterkte brug over de Dinkel kraakte zachtjes onder het gewicht van de eerste troepen die zich in beweging zetten. Maurits kon hun vermoeidheid voelen. De veldtocht was lang en zwaar, maar hun opdracht was helder: Oldenzaal en de omliggende steden moesten worden bevrijd van de Spaanse bezetters.

Hij richtte zijn aandacht weer op de steen. Uit een kleine scheur haalde hij een stukje perkament tevoorschijn en rolde het op. De woorden die hij eerder die nacht had geschreven, fluisterde hij nu opnieuw, alsof hij ze aan de rivier en de tijd toevertrouwde:

“Sub Rosa – Wat verborgen is, zal licht brengen. Zoek de ster, en vrede zal volgen.”

Hij duwde het perkament voorzichtig terug in de steen en legde deze tussen het mos en de natte stenen. Het voelde alsof de aarde en het water het geheim meteen omarmden, alsof het wachtte op iemand die het in een verre toekomst zou vinden.

Maurits stond langzaam op en keek nog één keer naar de plek waar hij geknield had. Achter hem denderden de eerste kanonnen over de brug, getrokken door teams van paarden, terwijl de planken kraakten en het geschreeuw van bevelen de stilte verbrak. Hij draaide zich om en liep terug naar zijn leger. De veldtocht zou voortgaan, maar wat hij achterliet,

was bedoeld voor hen die na hem kwamen. De strijd was niet alleen militair; er was een diepere betekenis, een waarheid die niet iedereen kon bevatten, zelfs zijn meest trouwe bondgenoten niet.

In de daaropvolgende dagen, na de overname van Oldenzaal, liep Maurits door de basiliek. Hij bekeek de hoge gewelven en voelde de eeuwenoude energie van de plek. Hij gaf opdracht om enkele subtiele inscripties aan te brengen op de pilaren en in de crypte onder de basiliek. Symbolen zoals rozen, sterren en zelfs de contouren van een brug werden uitgehouwen in plaatsen die alleen door de oplettendste ogen gezien konden worden. Een inscriptie op een van de pilaren droeg de tekst:

“Waar het licht de duisternis breekt, zal de waarheid bloeien.”

Tijdens de ontmanteling van de Spaanse verdedigingswerken rond de stad ontdekte Maurits een oude tunnel onder de Markt, waarvan niemand het bestaan leek te kennen. Hij liet deze tunnel deels intact, maar gaf zijn mannen het bevel om een kleine en afgesloten kamer te bouwen diep onder de grond. In deze kamer werden niet alleen documenten achtergelaten over de veldtocht, maar ook een geheime sleutel, bedoeld om een grotere puzzel in de toekomst te ontsluiten. De sleutel werd veilig opgeborgen in een eenvoudige houten kist, verborgen onder een losse tegel. Maurits schreef in zijn persoonlijke notities, die later werden opgeborgen in een leren omslag en ook verstopt in deze kamer:

“De tijd zal leren wat wij hebben nagelaten. Voor wie de ster zoekt, zal de weg zich openen.”

Eeuwen later, in de 21e eeuw, vindt Eva tijdens haar wandeling langs de Dinkel in Beuningen een steen met een ster met acht punten.

Hoofdstuk 1: Het begin van een mysterie

De herfstwind fluisterde door de takken van de oude eiken langs de Dinkel. Het was oktober 1953, en de schemering lag als een

zilveren sluier over het landschap. Eva trapte langzaam op haar fiets over het zandpad langs de rivier. Ze was op weg naar een rustige plek om te lezen, een gewoonte die haar sinds haar jeugd troost had gebracht. Maar die avond zou alles anders lopen. Haar aandacht werd getrokken door een vreemd geluid – een zacht, krassend gekletter dat uit de richting van de rivier leek te komen. Ze stopte abrupt en zette haar fiets tegen een boom. De koude lucht voelde plotseling zwaarder. Terwijl ze naar het water liep, viel haar oog op iets dat tussen de rotsen glinsterde.

De eerste aanwijzing

Bij de oever knielde Eva neer. Tussen het mos en de natte stenen lag een kleine, verweerde steen met een symbool erin gekerfd – een ster met acht punten. Haar vingers trilden terwijl ze de steen oppakte. Er viel een opgerold stukje perkament uit de scheur in de steen.

Het perkament rook oud, bijna muf, en de Latijnse woorden waren in sierlijk schrift geschreven:

“Sub Rosa – Wat verborgen is, zal licht brengen. Zoek de ster, en vrede zal volgen.”

Eva voelde een rilling over haar rug. De woorden hadden iets tijdloos, iets wat haar niet alleen intrigeerde, maar ook ongemakkelijk maakte. Wat betekenden ze? En waarom zou iemand zoiets achterlaten op deze stille plek?

Een onverwachte ontmoeting

“Wat heb je daar, Eva?” klonk een zware stem achter haar. Eva draaide zich met een schok om. Haar neef Toon stond met een nieuwsgierige blik naar haar te kijken. Hij droeg zijn gebruikelijke stevige jas en had zijn fiets naast zich geparkeerd.

“Je liet me schrikken, Toon!” zei Eva, terwijl ze snel het perkament in haar jaszak stopte. “Ik... Ik vond iets bij het water.”

Toon keek haar onderzoekend aan en trok een wenkbrauw op. “Iets? Zoals wat? Je lijkt wel een beetje van streek.”

Eva twijfelde. Toon was altijd behulpzaam geweest en had haar vaak over de geschiedenis van Oldenzaal verteld. Maar iets in haar zei dat ze voorzichtig moest zijn. “Gewoon een oude steen,” zei ze nonchalant. “Waarschijnlijk niets bijzonders.”

Toon glimlachte, alsof hij haar doorzag. “Nou, als jij zegt dat het niets is, zal het wel zo zijn. Maar deze plek heeft altijd iets speciaals gehad, wist je dat? Prins Maurits en zijn mannen staken hier ooit de Dinkel over. Sommige verhalen zeggen dat hij iets achterliet, iets groots.”

Eva keek hem scherp aan. “Wat voor iets?”

Toon haalde zijn schouders op. “Dat weet niemand precies. Maar zulke verhalen blijven niet zomaar leven. Misschien is het gewoon een mythe, of misschien ook niet.”

De ster wijst de weg

Terwijl ze samen naar hun fietsen liepen, voelde Eva het perkament in haar zak branden. Wat Toon zei, resoneerde met de woorden op het papier. “**Zoek de ster...**” Waarom wees alles

naar een groter geheim? En wat had het te maken met de veldtocht van Maurits in 1597?

“Toon,” begon ze aarzelend, “denk je dat er ooit echt iets belangrijks is achtergebleven? Iets wat nog niet is gevonden?”

Toon keek naar haar en glimlachte. “Ik weet het niet. Maar het verleden heeft een manier om zijn geheimen alleen aan de juiste mensen te onthullen. Misschien komt dat wel doordat mensen zoals jij niet bang zijn om vragen te stellen.”

Eva voelde haar wangen gloeien. Ze wist niet waarom, maar die woorden gaven haar een gevoel van verantwoordelijkheid. Alsof zij degene was die dit mysterie moest ontrafelen.

Een besluit

Die avond, terug in haar kamer, haalde Eva de steen en het perkament tevoorschijn. Het symbool van de ster leek bijna te gloeien in het zachte licht van de lamp. Ze bladerde door de paar geschiedenisboeken die ze had, maar vond niets wat verband hield met de tekst of de ster.

Haar gedachten keerden steeds terug naar Toon en zijn opmerking over Maurits. Wat als de verhalen waar waren? Wat als de ster haar naar iets leidde dat al eeuwen verborgen lag?

Eva besloot dat ze het geheim niet kon laten rusten. Ze zou Toon in vertrouwen nemen, want als er iemand was die haar kon helpen, was hij het wel. Morgen zouden ze samen de basiliek bezoeken.

Misschien lag het antwoord dichterbij dan ze dacht. Maar diep van binnen voelde ze dat dit het begin was van iets veel groters dan ze ooit had kunnen vermoeden.

Hoofdstuk 2: De schaduw van de stad

De volgende ochtend was fris en helder, met een lichte nevel die als een sluier over de stad hing. Eva stond bij de basiliek voor de imposante toren die al eeuwenlang het hart van Oldenzaal markeerde. Haar tas hing over haar schouder, en het perkament en de steen zaten veilig opgeborgen. Naast haar stapte Toon van zijn fiets, zijn gezicht bedachtzaam terwijl hij naar de toren keek.

“Hier begint het,” zei Toon terwijl hij naar de zware deuren van de basiliek wees. “Als er één plek in Oldenzaal is die geheimen bewaart, is het deze toren.”

Eva volgde zijn blik en voelde een lichte spanning in haar borst. De verhalen over de basiliek en de toren waren haar niet onbekend. Maar dit keer voelde het anders, alsof de geschiedenis persoonlijk tot haar sprak.

De basiliek en de ster

Binnen in de basiliek was het koel en stil. De hoge gewelven en het zachte licht van de glas-in-loodramen gaven de ruimte een bijna heilige sfeer. Toon wees naar een van de ramen waar een ster in het ontwerp was verwerkt.

“Zie je die ster daar?” vroeg hij. “Het is een symbool dat vaker voorkomt in oude kerken. Het staat meestal voor licht of hoop. Maar soms heeft het ook een verborgen betekenis.”

Eva keek aandachtig naar het raam. Het was alsof de ster haar uitnodigde om verder te zoeken. “Wat als deze ster deel is van het raadsel?” vroeg ze. “De tekst op het perkament zegt dat we de ster moeten volgen.”

Toon knikte en keek rond. “Dat betekent dat we verder moeten zoeken. Misschien is er hier iets verborgen dat we nog niet zien.”

Een verborgen inscriptie

Toon inspecteerde de vloer en de muren rondom het altaar terwijl Eva langs de houten banken liep. Bij een van de pilaren stopte ze abrupt. In het verweerde hout van een oude biechtstoel zag ze een inscriptie. Het was klein en subtiel, maar herkenbaar: dezelfde ster die ze op de steen had gevonden.

“Toon!” riep Eva fluisterend. “Kom hier. Kijk eens naar dit symbool.”

Toon kwam naast haar staan en kneep zijn ogen samen. “Dat is precies dezelfde ster,” zei hij. “En het lijkt erop dat er iets is ingegraveerd eronder.”

Met haar vingertoppen voelde Eva over de groeven in het hout.

Naast de ster stond een Latijnse tekst, nauwelijks leesbaar:

“Lumen et veritas – Licht en waarheid.”

Toon haalde een notitieboekje uit zijn jaszak en schreef de woorden op. “Dit is een aanwijzing, Eva. Het betekent dat er iets is wat we moeten vinden. Maar waar verwijst het naar?”

De toren beklimmen

Toon wees naar de smalle trap die omhoog leidde naar de toren.
“Als we deze ster blijven volgen, moeten we naar boven.
Misschien ligt de waarheid daar, verborgen in de schaduw van
de toren.”

Eva aarzelde. De gedachte aan de donkere, nauwe trappen van
de toren maakte haar nerveus, maar ze wist dat ze geen keuze
had.

Met een knik volgde ze Toon naar de trap en begon de klim.

De trappen waren smal en steil, met muren die koud en klam
aanvoelden. Het geluid van hun voetstappen galmde door de
ruimte terwijl ze steeds hoger klommen. Eva voelde haar adem
versnellen, niet alleen door de inspanning, maar ook door de
spanning van wat hen boven te wachten stond.

De verborgen nis

Boven in de toren was de lucht koel en helder. Het uitzicht over
Oldenzaal was adembenemend, maar Eva's aandacht werd
meteen
getrokken door een kleine nis in de muur. Het leek alsof er ooit
iets in verborgen was geweest.

“Toon, kijk hier,” zei ze terwijl ze naar de nis wees. “Dit lijkt op
een plek waar iets is verstopt.”

Toon inspecteerde de nis en haalde zijn zaklamp tevoorschijn. In
de schaduw van de opening zag hij een symbool: opnieuw de
ster, met een pijl die naar beneden wees.

“Dit is geen toeval,” zei Toon. “Dit zegt ons dat we hier verder moeten zoeken. Misschien is er nog een ingang, iets wat ons naar beneden leidt.”

Eva voelde haar hart sneller kloppen. “Je bedoelt dat er iets verborgen is onder de toren? Zoals een kamer of een gang?”

“Toch mogelijk,” antwoordde Toon. “Maar we moeten het eerst zeker weten.”

Een nieuwe aanwijzing

Terwijl Toon verder zocht naar verborgen mechanismen, zag Eva een kleine metalen plaat in de muur naast de nis. Er stond een tekst op gegraveerd:

“De ster leidt naar het licht, maar de waarheid rust onder de schaduw. Sub Rosa.”

Eva keek Toon aan, haar ogen groot van verwondering. “Toon, dit is het. Dit is wat Maurits bedoelde. De waarheid ligt verborgen onder de basiliek.”

Toon knikte langzaam. “Dan weten we wat we moeten doen. Dit verhaal wordt steeds groter, Eva. Ik hoop dat we er klaar voor zijn.”

Eva voelde een mix van opwinding en angst. Wat zouden ze vinden onder de toren? En wat betekende de ster voor hen en voor Oldenzaal? Eén ding was zeker: dit was nog maar het begin.

Hoofdstuk 3: De schaduw onder de basiliek

De herfstskemering viel als een sluier over Oldenzaal toen Eva en Toon terugliepen naar de ingang van de basiliek. De boodschap in de toren had hen naar beneden geleid – naar de fundamenteën van de oude kerk, waar volgens de inscriptie de waarheid verborgen lag. Eva voelde een koude rilling over haar rug lopen terwijl ze het perkament in haar jaszak voelde. Wat zouden ze daar beneden aantreffen?

“Toon,” zei Eva terwijl ze haar passen vertraagde, “wat als dit groter is dan we aankunnen? Misschien is dit niet bedoeld voor mensen zoals wij.”

Toon keek haar serieus aan. “Als dat zo was, zouden we de aanwijzingen nooit hebben gevonden. Sommige verhalen kiezen hun vertellers, en ik denk dat dit er een van is. Maar als je twijfelt, kunnen we hier stoppen.”

Eva haalde diep adem en schudde haar hoofd. “Nee, we zijn te ver gekomen om nu op te geven.”

De oude kelder

Met een oude sleutel die Toon van de koster had weten te lenen, openden ze de deur naar de kelder van de basiliek. De lucht was koud en muf, en het geluid van hun voetstappen echode tegen de stenen muren. Eva hield haar zaklamp omhoog en liet het licht over de ruimte glijden. De kelder leek al eeuwen onaangeroerd, met dikke spinnenwebben en mos dat tussen de stenen groeide.

“Toon, kijk hier,” zei Eva terwijl ze naar een muur wees. Op de stenen waren markeringen te zien – vage, maar duidelijke inscripties van dezelfde ster die hen steeds had geleid.

“Dit bevestigt het,” zei Toon. “We zijn op de juiste plek. Maar wat nu?”

Eva liet haar hand over de stenen gaan en voelde een lichte ruwheid op een van de hoeken. “Hier zit iets achter,” zei ze. “Een verborgen compartiment, misschien?”

Een geheime doorgang

Toon pakte een breekijzer uit zijn tas en begon voorzichtig de stenen los te wrikken. Het duurde niet lang voordat een kleine opening zichtbaar werd. Achter de stenen lag een smalle doorgang, die verder de duisternis in leidde.

“Dit is het,” fluisterde Eva, haar stem vol spanning. “Dit moet naar de plek leiden die Maurits bedoelde.”

Toon knikte en stak zijn zaklamp door de opening. “Laten we voorzichtig zijn,” zei hij. “Wat we ook vinden, we kunnen niet weten hoe oud of gevaarlijk deze ruimte is.”

Met enige aarzeling kroop Eva door de doorgang, gevolgd door Toon. De gang was smal en vochtig, met lage muren die hen dwongen om te bukken. Het rook naar aarde en vocht, alsof de ruimte al eeuwen niet was betreden.

De geheime kamer

Na een paar minuten bereikten ze een bredere ruimte. Eva's adem stakte toen ze zag wat er voor hen lag. In het midden van de kamer stond een stenen tafel, waarop een kistje rustte, bedekt met een dunne laag stof. Aan de muren waren oude fresco's zichtbaar, met afbeeldingen van een ster en een kruis – dezelfde symbolen die ze al eerder hadden gezien.

“Toon, dit is ongelooflijk,” fluisterde Eva terwijl ze naar de tafel liep.

“Dit is wat Maurits heeft achtergelaten.”

Toon knielde naast haar en inspecteerde het kistje. Het was verzegeld met een metalen slot, waarop opnieuw de woorden “**Sub Rosa**” waren gegraveerd. Hij keek Eva aan. “Dit is het moment van de waarheid. Ben je er klaar voor?”

Eva knikte, haar handen trilden terwijl ze de sleutel tevoorschijn haalde. Ze stak hem in het slot en draaide. Het kistje klikte open, en binnenin lag een kleine, gouden ster, met een inscriptie: “**Lux et Pax – Licht en Vrede.**”

Daarnaast lag een rol perkament, zorgvuldig opgerold en verzegeld met een waszegel.

De boodschap van Maurits

Eva opende het perkament en begon de sierlijke Latijnse woorden te lezen. Het waren de persoonlijke notities van Prins Maurits, geschreven tijdens zijn veldtocht in 1597:

“Voor degene die dit vindt: dit is geen schat van goud of zilver, maar een belofte. Vrede en vrijheid zijn de grootste rijkdommen.

Laat deze boodschap rusten totdat de wereld klaar is om haar te begrijpen. Zoek de ster, en het licht zal jullie leiden.”

Toon keek over haar schouder mee en las de woorden hardop. “Maurits liet geen goud achter, maar een idee. Een boodschap die hij belangrijker vond dan welk bezit dan ook.”

Eva voelde een rilling over haar rug. “Maar wat bedoelde hij met ‘totdat de wereld klaar is’? Hoe kunnen we weten wanneer dat moment komt?”

Toon wees naar de datum onderaan de tekst: **“December 2024.”**

“Daarom,” zei hij zacht. “Dit is niet alleen voor ons. Dit is bedoeld voor een tijd die wij misschien niet eens zullen meemaken.”

Terug naar het licht

Met het kistje en het perkament stevig in hun handen keerden Eva en Toon terug naar de kelder. Het voelde alsof de muren dichter op hen afkwamen, alsof de geschiedenis zelf hen wilde tegenhouden. Maar toen ze weer bovenkwamen, voelde de frisse lucht in de basiliek als een verademing.

“Toon,” zei Eva terwijl ze naar de sterren boven de glas-inloodramen keek, “wat doen we nu? Dit is te groot voor ons alleen.”

Toon dacht even na en zei toen: “We bewaren het, Eva. We schrijven alles op en zorgen dat het niet verloren gaat. Misschien is dat onze taak in dit verhaal.”

Eva knikte. Ze wist dat hun zoektocht nog lang niet voorbij was. De woorden van Maurits hadden hen veranderd, en de boodschap die hij had achtergelaten, wachtte nog op haar ware betekenis.

Hoofdstuk 4: Het raadsel van de ster

De avondschemering viel over Oldenzaal terwijl Eva en Toon hun stappen richtten naar het huis van Eva. De ontdekking in de kelder van de basiliek had hen meer vragen opgeleverd dan antwoorden. Het perkament met de woorden van Maurits en de gouden ster lagen veilig opgeborgen in Eva's tas, maar de inscriptie bleef door haar hoofd spoken: **“Lux et Pax – Licht en Vrede.”**

“Toon,” begon Eva terwijl ze de straat overstaken, “wat denk je dat Maurits bedoelde met die datum, december 2024? Dat is meer dan 70 jaar na zijn tijd én na de onze.”

Toon schudde zijn hoofd. “Misschien voorzag hij een tijd waarin de wereld die boodschap nodig zou hebben. Misschien is het een waarschuwing, of juist een belofte. Wat het ook is, het lijkt alsof wij er alleen maar de bewaarders van zijn.”

Eva zuchtte. “Maar waarom wij? Wat als we iets missen? Wat als we de verkeerde keuzes maken?”

Het boek van haar vader

Eenmaal thuis pakte Eva het oude geschiedenisboek dat van haar vader was geweest. Het boek stond vol met aantekeningen en verwijzingen naar de veldtochten van Maurits. Haar vader had vaak verteld over de betekenis van symbolen, waaronder de ster.

“De ster,” mompelde Eva terwijl ze door de vergeelde pagina’s bladerde. “Hier staat dat Maurits tijdens zijn veldtochten een ster gebruikte als symbool van hoop voor zijn soldaten. Hij geloofde dat het licht van de ster hen door de duisternis leidde.”

“Toon keek over haar schouder. “Dat zou verklaren waarom hij de ster als leidraad in zijn boodschap gebruikte. Het is geen materiële schat, maar een idee. Een belofte van vrede, misschien.”

“Maar,” zei Eva terwijl ze een aantekening van haar vader las, “wat als er meer achter zit? Hier staat dat Maurits tijdens de veldtocht in Oldenzaal verbleef en gebruik maakte van een verborgen netwerk van tunnels. Hij zou daar iets hebben achtergelaten, iets wat alleen door zijn meest vertrouwde mannen werd beschermd.”

Toon leunde achterover. “Dat betekent dat we nog niet alles hebben gevonden. De kelder van de basiliek was slechts het begin. Misschien leidt de ster ons verder.”

Een onverwachte herinnering

Terwijl Toon nadacht over de volgende stappen, dwaalden Eva’s gedachten af naar een opmerking die haar vader ooit had gemaakt. Hij had eens gesproken over een plek in Oldenzaal waar alle verhalen samenkwamen: de toren, de basiliek, en zelfs de waterput op het plein.

“Toon,” zei Eva plotseling, “denk je dat die oude waterput op het plein iets te maken heeft met de ster? Mijn vader zei altijd dat de put meer was dan alleen een waterbron. Hij noemde het een ‘poort naar het verleden.’”

Toon keek op en glimlachte. “Eva, ik denk dat jouw vader meer wist dan hij liet blijken. Als de ster ons naar verborgen plekken leidt, zou die waterput wel eens de volgende stap kunnen zijn.”

De dreiging van Herr Fischer

Terwijl ze plannen maakten om de volgende dag naar de waterput te gaan, werd er op de deur geklopt. Eva keek Toon verbaasd aan voordat ze opstond om open te doen. Aan de deur stond Herr Fischer, de mysterieuze Duitser die ze eerder al hadden ontmoet.

“Goedenavond,” zei Fischer met een beleefde glimlach. “Ik hoop dat ik niet stoer, maar ik hoorde dat jullie geïnteresseerd zijn in de geschiedenis van Oldenzaal. Misschien kunnen wij elkaar helpen.”

Eva voelde haar adem stokken. Fischer’s woorden klonken vriendelijk, maar er lag een dreigende ondertoon in zijn stem. “Hoe bedoelt u?” vroeg ze, terwijl Toon naast haar kwam staan.

Fischer haalde een klein, leren boekje uit zijn zak en hield het omhoog. “Ik heb mijn eigen onderzoek gedaan naar de ster en de symbolen die jullie hebben gevonden. Het lijkt erop dat we dezelfde interesse delen. Misschien kunnen we samenwerken.”

“Toch niet,” zei Toon kordaat. “We werken alleen.”

Fischer glimlachte opnieuw, maar dit keer was het meer een grijns.

“Dat is jammer. Maar misschien zien we elkaar nog wel. Oldenzaal is niet zo groot, tenslotte.”

Met die woorden draaide hij zich om en verdween in de duisternis. Eva deed snel de deur dicht en draaide zich naar Toon. “Hij weet te veel,” fluisterde ze. “Hij weet waar we naar zoeken.”

“Toch waar,” zei Toon, terwijl hij zijn wenkbrauwen fronste. “We moeten sneller werken. Als hij ons voor is, kan dit geheim in verkeerde handen vallen.”

De ster wijst verder

Die nacht konden ze allebei nauwelijks slapen. De woorden van Maurits en de aanwezigheid van Herr Fischer bleven in hun gedachten rondspoken. Eva bleef maar denken aan de waterput en de symboliek van de ster. Wat als de volgende aanwijzing daar lag? Wat als de waarheid nog groter was dan ze hadden gedacht?

De volgende ochtend, bij het eerste licht, stonden Eva en Toon al op het plein. De oude waterput stond daar, stil en onaangeroerd, alsof hij op hen had gewacht. Eva voelde een vreemde spanning terwijl ze dichterbij kwam. Het was alsof de ster hen opnieuw leidde – verder naar het licht, en dieper de duisternis in.

Hoofdstuk 5: Het geheim van de waterput

De ochtendzon wierp een zachte gloed over het Plechelmusplein. Eva en Toon stonden voor de oude waterput, hun adem zichtbaar in de frisse herfstlucht. De stenen van de put waren verweerd door de tijd, maar straalden een mystieke aantrekkingskracht uit. Eva voelde een vreemd soort ontzag terwijl ze over de rand keek. De put leek oneindig diep, alsof hij

rechtstreeks naar het verleden leidde. “Toon,” zei Eva zacht, “denk je dat Maurits ooit hier heeft gestaan?”

Dat hij wist dat dit de sleutel zou worden?”

Toon knikte terwijl hij zijn tas op de grond zette en een zaklamp tevoorschijn haalde. “Als alles wat we hebben gevonden klopt, heeft hij hier iets achtergelaten. Iets wat verborgen moest blijven, tot nu.”

Een verborgen mechanisme

Terwijl Toon de randen van de put onderzocht, viel Eva’s oog op een inscriptie die gedeeltelijk was verborgen onder mos. Ze veegde het voorzichtig schoon en ontdekte een ster, vergelijkbaar met de symbolen die ze eerder hadden gezien. Daaronder stonden Latijnse woorden: **“In tenebris lux” – In de duisternis ligt het licht.**

“Toon, kijk hier,” riep Eva terwijl ze met haar vingers over de gravure gleed. “Dit lijkt weer een aanwijzing te zijn. Wat betekent het?”

Toon pakte een kleine metalen staaf uit zijn tas en begon de stenen rondom de inscriptie te inspecteren. Zijn vingers vonden een onregelmatigheid in de stenen rand – een kleine uitsparing, net groot genoeg voor een sleutel.

“Eva,” zei Toon, terwijl hij de zilveren sleutel tevoorschijn haalde die ze eerder in de basiliek hadden gevonden. “Dit kan het zijn.”

Eva hield haar adem in terwijl Toon de sleutel in het slot draaide.

Een zachte klik weerklonk, gevolgd door een mechanisch geluid. Langzaam begon het stenen deksel van de put te draaien, en een ijskoude luchtstroom ontsnapte uit de diepte.

De afdaling

Onder het deksel onthulde zich een smalle, stenen ladder die naar beneden leidde. Eva keek Toon met een mengeling van angst en opwinding aan. “Moeten we echt naar beneden?” vroeg ze.

“Dat lijkt wel de enige manier,” zei Toon vastberaden. “Maar als je niet wilt, kun je hier blijven.”

Eva schudde haar hoofd. “Ik ben al zo ver gekomen. Ik ga mee.”

Met de zaklamp in de ene hand en een touw in de andere begon Toon voorzichtig naar beneden te klimmen. Eva volgde, haar handen klam van spanning terwijl ze zich vastklampte aan de koude, glibberige stenen. De lucht werd koeler en vochtiger naarmate ze verder afdaalden, en het licht van de zon boven hen werd vervangen door complete duisternis.

De ondergrondse kamer

Beneden aangekomen stonden ze in een smalle, gewelfde ruimte. De muren waren bedekt met mos en kalk, en het enige geluid was het zachte druppelen van water. In het midden van de kamer stond een stenen sokkel, waarop een klein, gesloten kistje lag. Eva's adem stakte toen ze het symbool op de voorkant zag: de ster, met een inscriptie erboven.

“Toon,” fluisterde ze, “dit is het. Dit moet de schat van Maurits zijn.”

Toon knielde bij de sokkel en inspecteerde het kistje. Het was verzegeld met een metalen sluiting, die gemakkelijk met de sleutel kon worden geopend. Hij draaide de sleutel langzaam om, en met een zachte klik sprong het slot open.

De boodschap van Maurits

Binnenin het kistje vonden ze een tweede perkamentrol, zorgvuldig verzegeld en ongeschonden door de tijd. Eva opende het met trillende handen en las de sierlijke Latijnse woorden:

“Aan wie dit vindt: de ware schat is geen goud, maar de waarheid. Onder de ster rust de belofte van vrede. Wat verborgen is, zal licht brengen. December 2024 – de wereld zal klaar zijn voor wat ik naliet.”

Toon las mee, zijn gezicht ernstig. “Dit is duidelijk geen materiële schat. Maurits liet iets achter wat de wereld moest inspireren, niet verrijken.”

Eva keek verder in het kistje en vond een klein, gouden amulet in de vorm van een ster. Op de achterkant stonden dezelfde woorden:

“Lux et Pax – Licht en Vrede.”

Een duistere dreiging

Terwijl ze de vondsten bekeken, hoorden ze boven hen voetstappen op de stenen rand van de put. Eva verstijfde en

keek Toon angstig aan. “Denk je dat het Fischer is?” fluisterde ze.

“Waarschijnlijk wel,” antwoordde Toon. “We moeten dit snel veiligstellen.”

Ze stopten het kistje en het amulet in Eva’s tas en begonnen voorzichtig aan de klim terug naar boven. Het geluid van de voetstappen verdween, maar de spanning bleef in de lucht hangen. Eenmaal boven aangekomen, zagen ze dat de omgeving verlaten leek, maar Eva voelde dat ze werden gevolgd.

“We moeten dit geheim beschermen,” zei Eva terwijl ze haar tas steviger vasthield. “Wat als hij alles in handen krijgt?”

“Toon glimlachte geruststellend. “Zolang wij het hebben, is het veilig. Laten we teruggaan en bedenken wat onze volgende stap is.”

De ster leidt verder

Terug in Eva’s huis begonnen ze alles wat ze hadden gevonden te documenteren. De boodschap van Maurits, de ster, en de datum 2024 waren stuk voor stuk puzzelstukken in een groter geheel. Maar wat dat geheel precies was, bleef een raadsel.

“Toon,” zei Eva uiteindelijk, “ik weet niet zeker of we dit ooit volledig zullen begrijpen. Maar ik voel dat we iets belangrijks doen. Misschien is dat genoeg.”

Toon knikte. “De ster heeft ons tot nu toe geleid. Misschien moeten we gewoon blijven volgen waar hij ons heen brengt.”

De nacht viel over Oldenzaal, en terwijl Eva en Toon plannen maakten voor hun volgende zoektocht, voelde het alsof de schaduwen van het verleden dichterbij kwamen. Het geheim van Maurits was nog lang niet volledig onthuld, maar de ster bleef hen de weg wijzen – verder naar het licht, en dieper de duisternis in.

Hoofdstuk 6: Het teken van de ster

De volgende ochtend leek Oldenzaal gehuld in een vreemde stilte. Eva keek uit haar raam naar de Plechelmusbasiliek, waar de toren statig boven de stad uittorende. De vondst in de waterput had hen dichterbij de waarheid gebracht, maar ook meer vragen opgeroepen. Het gouden amulet met de ster en de woorden van Maurits bleven door haar hoofd spoken.

“Toon,” zei ze terwijl hij zijn jas aantrok, “wat als er meer is? Wat als de ster ons naar iets leidt dat we nog niet kunnen begrijpen?”

“Toch mogelijk,” antwoordde Toon. “Maar misschien is dat niet aan ons om te begrijpen. Het enige wat we kunnen doen, is de aanwijzingen volgen.”

Een onverwachte ontdekking

Eva en Toon besloten die ochtend terug te gaan naar de basiliek. Bij het altaar vielen Eva's ogen opnieuw op de glas-in-loodramen waar de ster in was verwerkt. Maar dit keer leek iets anders. Het licht viel precies door het raam en scheen op de vloer in een patroon dat ze eerder niet had opgemerkt.

“Toon, kijk!” riep Eva terwijl ze naar de lichtvlek wees. “Het licht van de ster wijst naar de vloer.”

Toon knielde neer en onderzocht de stenen waar het licht op viel. “Hier is iets,” zei hij terwijl hij de contouren van een kleine, vierkante steen omcirkelde. “Het lijkt alsof deze steen kan worden opgetild.” Met moeite duwden ze de steen opzij en onthulden een kleine ruimte eronder. Binnenin lag een perkament, oud maar nog intact. Eva haalde het voorzichtig tevoorschijn en las de Latijnse woorden die erop stonden:

“De ster is slechts het begin. Onder de schaduw van de toren rust de waarheid.”

“Toon, dit betekent dat we terug moeten naar de toren,” zei Eva. “Er moet iets verborgen zijn wat we nog niet hebben gevonden.”

Terug naar de toren

De klim naar de top van de toren was zwaar, maar het uitzicht was zoals altijd adembenemend. Eva en Toon liepen de ruimte door waar ze eerder de nis hadden gevonden. Toon inspecteerde de muren en het plafond, terwijl Eva haar aandacht op de vloer richtte.

“Hier!” riep Toon plotseling. Hij had een kleine metalen ring gevonden die half verborgen zat in een van de stenen. Toen hij eraan trok, ging er een luik open dat leidde naar een verborgen trap.

“Dat hebben we de vorige keer helemaal gemist,” zei Eva verbaasd.

“Wat denk je dat er beneden ligt?”

“Toch maar één manier om dat uit te vinden,” zei Toon met een glimlach. “Kom op, Eva.”

De verborgen crypte

De trap leidde naar een donkere, gewelfde ruimte onder de toren. De muren waren versierd met oude gravures en symbolen die Eva herkende van het amulet en het perkament. In het midden van de crypte stond een altaar, waarop een stenen kist rustte.

Eva voelde haar hart sneller kloppen terwijl ze dichterbij liep. Op de kist waren opnieuw de woorden “**Lux et Pax**” gegraveerd, samen met de ster. Toon keek haar aan en knikte. “Dit is het, Eva. Hier ligt de waarheid.”

Met trillende handen opende Eva de kist. Binnenin lag een klein, zilveren boekje met een sluiting in de vorm van een ster. Toen ze het opende, zag ze dat het vol stond met notities en tekeningen van Maurits zelf.

De boodschap van Maurits

De woorden in het boekje waren zorgvuldig geschreven en onthulden het ware doel van Maurits’ veldtocht. Het was geen oorlog om macht, maar een missie om de regio te verenigen onder een idee van vrede en vrijheid. De ster was een symbool van hoop, bedoeld om generaties te inspireren.

“Eva,” zei Toon zacht, “dit is groter dan wij ooit hadden kunnen bedenken. Maurits wilde dat dit verhaal zou voortleven, niet als een schat, maar als een erfenis.”

Eva bladerde verder en stuitte op een laatste inscriptie: **“December 2024 – de ster zal opnieuw schijnen, en de wereld zal begrijpen wat ik naliet.”**

“Toon, dit betekent dat dit niet alleen voor ons is,” zei Eva. “Dit is voor iedereen, maar pas als de tijd rijp is.”

De ster en de toekomst

Met het zilveren boekje en het amulet keerden Eva en Toon terug naar het licht van de dag. De crypte onder de toren had hen het laatste puzzelstuk gegeven, maar het verhaal was nog niet af. Ze wisten dat hun taak nu was om de boodschap te bewaren en door te geven aan de juiste mensen, op het juiste moment.

“Toon,” zei Eva terwijl ze naar de toren keek, “we hebben iets gevonden dat groter is dan wijzelf. Maar hoe zorgen we ervoor dat het niet verloren gaat?”

Toon glimlachte. “Door het vast te leggen, Eva. Schrijf het op. Elk detail, elke ontdekking. Dit verhaal moet blijven leven.”

Eva knikte, vastbesloten. Ze wist dat hun avontuur nog niet voorbij was. De ster had hen geleid naar de waarheid, maar de boodschap van Maurits moest nog haar weg vinden naar de wereld.

Hoofdstuk 7: De ontmoeting in Café Riek

Het was tegen het einde van de middag toen Eva en Toon besloten even uit te rusten. Hun ontdekking in de crypte onder de toren had hen uitgeput, maar de adrenaline van hun vondsten hield hen scherp. Met het zilveren boekje en het amulet

zorgvuldig opgeborgen in Eva's tas, liepen ze naar Café Riek aan de Waagstraat. De geur van versgezette koffie en het zachte geroezemoes van stemmen begroetten hen bij binnenkomst.

“Toon,” zei Eva terwijl ze hun gebruikelijke tafel in de hoek uitkoos, “wat we hebben gevonden... het voelt bijna te groot. Hoe kunnen we zeker weten dat we het juiste doen?”

Toon bestelde twee koffie en leunde achterover in zijn stoel. “Eva, verhalen zoals dit vinden hun eigen weg. Maar we hebben nu de verantwoordelijkheid om het verhaal van Maurits en zijn boodschap te beschermen. Dat kunnen we niet zomaar negeren.”

Eva knikte, maar de twijfel was van haar gezicht af te lezen. “Ik snap wat je zegt, maar wat als we de boodschap verkeerd begrijpen? Wat als er iets is wat we missen?”

Een onverwachte luisteraar

Terwijl ze discussieerden, viel Eva's blik op een man aan de bar. Hij was netjes gekleed en leek verdiept in zijn krant, maar zijn ogen flitsten af en toe in hun richting. Eva herkende hem onmiddellijk: Herr Fischer.

“Toon,” fluisterde ze terwijl ze haar hoofd naar hem toeboog, “kijk eens naar de bar. Fischer is hier.”

Toon keek snel op en trok een frons. “Hij volgt ons. Dat is duidelijk. Maar wat wil hij precies? Hij weet dat we iets hebben, maar ik denk niet dat hij alles weet.”

Eva voelde een rilling over haar rug. “Wat als hij ons werk wil saboteren? Of erger, het boekje en het amulet wil gebruiken voor iets wat Maurits nooit heeft bedoeld?”

“Toch is dat mogelijk,” zei Toon rustig. “Maar we kunnen hem niet laten merken dat we bang zijn. Laten we ons gesprek veranderen, hem op een dwaalspoor zetten.”

Een subtiele afleiding

Toon sprak met een verhoogde stem, alsof hij wilde dat Fischer hem hoorde. “Nou, Eva,” zei hij, “ik denk dat we morgen maar eens een bezoek moeten brengen aan die oude papierwinkel aan de Marktstraat. Als iemand ons meer kan vertellen over dat symbool, is het meneer Vos wel.”

Eva keek hem verbaasd aan, maar begreep snel wat Toon probeerde te doen. Ze speelde mee. “Ja, dat is een goed idee,” zei ze. “Hij heeft zoveel oude documenten, misschien kunnen we daar meer vinden.”

Fischer keek kort op van zijn krant en leek geïnteresseerd. Eva zag hoe hij zich haastig notities maakte op een klein stukje papier.

Een nieuw plan

Toen Fischer even later opstond en het café verliet, leunde Eva naar Toon toe. “Denk je dat het heeft gewerkt? Dat hij ons nu met rust laat?”

Toon knikte. “Hij zal morgenochtend vast bij meneer Vos opduiken, en tegen die tijd zijn wij allang ergens anders. Dit geeft ons tijd om te bedenken wat we echt moeten doen.”

Eva voelde de spanning langzaam wegzakken. “Maar waar gaan we dan heen? Wat is de volgende stap?”

Toon glimlachte en nam een slok van zijn koffie. “We volgen de ster. Dat heeft ons tot nu toe steeds geleid. Misschien moeten we terug naar de plekken waar Maurits is geweest, zoals de basiliek, de oude marktplaats, of zelfs landgoed Singraven.”

Het volgende spoor

Na een korte stilte haalde Eva het zilveren boekje uit haar tas. Ze bladerde voorzichtig door de fragiele pagina's, op zoek naar aanwijzingen. Eén tekening viel haar op: een ster met een pijl die naar een boerderij wees, omringd door wat leek op een rivier.

“Toon, kijk hier,” zei ze terwijl ze het boekje naar hem schoof. “Dit lijkt een kaart te zijn. En als ik me niet vergis, wijst het naar het Lutterzand. Dat ligt aan de Dinkel.”

Toon keek aandachtig naar de tekening en knikte. “Dat zou logisch zijn. Maurits heeft de Dinkel overgestoken tijdens zijn veldtocht. Misschien ligt daar nog een deel van zijn boodschap.”

“Maar hoe komen we daar zonder dat Fischer ons volgt?” vroeg Eva.

“We vertrekken vroeg,” zei Toon vastberaden. “Als we op tijd zijn, kan hij ons niet bijhouden.”

Een gevaarlijke weg vooruit

Ze verlieten Café Riek met een nieuw plan en een groeiend gevoel van urgentie. De lucht was inmiddels donker geworden, en de lantaarns op de Waagstraat wierpen lange schaduwen over de kasseien. Eva keek om zich heen, maar Fischer leek verdwenen. “Toon,” zei ze terwijl ze naast hem liep, “dit begint gevaarlijk te worden. Wat als Fischer ons weet in te halen? Of erger, wat als hij de waarheid verdraait?”

“Toch is dat een risico,” antwoordde Toon. “Maar we kunnen niet opgeven. Maurits vertrouwde ons met dit verhaal. We moeten ervoor zorgen dat het veilig blijft.”

Eva keek op naar de toren van de Plechelmusbasiliek, die zich scherp aftekende tegen de nachtelijke hemel. De ster leek hen steeds verder te leiden, maar waarheen precies, bleef een raadsel. Eén ding wist ze zeker: dit verhaal was groter dan zichzelf, en de waarheid wachtte ergens verderop.

Hoofdstuk 8: Het geheim van het Lutterzand

De volgende ochtend was koud en mistig toen Eva en Toon hun fietsen tegen de muur van een schuur zetten. Ze stonden aan de rand van het Lutterzand, een uitgestrekt natuurgebied langs de kronkelende Dinkel. De plek was stil, op het zachte ruisen van de rivier en het zingen van vogels na. Eva keek om zich heen en voelde een mix van spanning en verwachting.

“Hier begint het,” zei Toon terwijl hij naar de kaart in het zilveren boekje wees. De pijl op de kaart leek hen naar een specifiek punt langs de rivier te leiden. “Als Maurits iets heeft achtergelaten, ligt het daar.”

Eva knikte, haar adem zichtbaar in de ijzige lucht. “Denk je dat

Fischer ons hierheen heeft gevolgd?”

Toon keek om zich heen en schudde zijn hoofd. “Ik denk dat we hem afgeschud hebben. Maar we moeten snel zijn. Als hij ons spoor vindt, kan het verkeerd aflopen.”

De ster wijst de weg

Met het boekje in de hand leidde Toon hen langs de oevers van de Dinkel. De rivier kronkelde rustig door het landschap, en de bomen aan weerszijden vormden een natuurlijke tunnel. Eva voelde zich klein in de uitgestrektheid van de natuur, maar de ster op de kaart gaf haar houvast.

“Toon,” zei ze terwijl ze naar de kaart wees, “deze markering hier lijkt een specifieke plek aan te wijzen. Zie je dat? Net voorbij de tweede bocht van de rivier.”

Toon keek aandachtig naar de kaart en knikte. “Dat moet het zijn. Laten we daarheen gaan.”

Ze volgden het pad langs de rivier tot ze bij een kleine open plek kwamen. In het midden van de open plek stond een oude, half vergane boom met wortels die zich uitstrekten tot in het water. Aan de voet van de boom zagen ze iets vreemds: een platte steen met een ster erin gegraveerd.

De verborgen inscriptie

Eva knielde neer en veegde de bladeren en het mos van de steen.

Ze voelde haar adem stokken toen ze de inscriptie las:

“Onder de ster rust de waarheid. Zoek het licht in de duisternis.”

“Toon,” fluisterde ze, “dit is een aanwijzing. Maar wat betekent het?”

Toon inspecteerde de boom en de omgeving. “Misschien is er iets verborgen onder deze steen. Help me even tillen.”

Samen duwden ze de zware steen opzij. Daaronder lag een kleine metalen doos, stevig afgesloten met een verroest slot. Toon haalde een mes uit zijn zak en wrikte het slot los. De doos opende met een zacht klikgeluid, en binnenin vonden ze een perkament en een klein, verguld kompas.

Het geheim van het kompas

Eva haalde het kompas voorzichtig uit de doos. De naald leek niet naar het noorden te wijzen, maar draaide in een vreemde richting, alsof het iets specifiek aanwees.

“Toon, kijk,” zei Eva terwijl ze het kompas omhoog hield. “Dit wijst ergens anders heen. Dit is geen gewoon kompas.”

Toon bekeek het kompas aandachtig. “Dit moet ons volgende aanwijzing zijn. Maurits gebruikte dit om ons te leiden naar wat we zoeken.”

Eva opende het perkament en las de Latijnse woorden:

“De ster en de naald wijzen samen de weg. Vertrouw het licht, zelfs in de donkerste tijden.”

“Toon,” zei Eva, “dit betekent dat we dit kompas moeten volgen. Het zal ons naar de laatste plek leiden.”

Een onverwachte hindernis

Voordat ze verder konden gaan, hoorden ze een tak breken in het bos. Eva keek verschrikt op en zag een schaduw tussen de bomen bewegen. “Toon,” fluisterde ze, “we zijn niet alleen.”

Toon greep Eva’s arm en trok haar voorzichtig achter de boom. “Dat moet Fischer zijn,” zei hij zacht. “Hij heeft ons toch gevonden.”

De schaduw kwam dichterbij, en Eva kon het bekende silhouet van Fischer onderscheiden. Hij leek op zoek naar iets, zijn blik scannend over de open plek.

“Toon, wat doen we?” fluisterde Eva paniekerig. “Als hij het kompas vindt, is alles verloren.”

“We blijven stil,” antwoordde Toon. “Hij mag ons niet zien. Zodra hij weg is, gaan we verder.”

De ontsnapping

Na wat een eeuwigheid leek, draaide Fischer zich om en verdween tussen de bomen. Eva liet haar adem ontsnappen en keek Toon aan.

“Dat was te dichtbij,” zei ze. “We moeten hier weg.”

“Toch waar,” zei Toon. “Maar we weten nu wat we moeten doen. Het kompas wijst ons de weg. Laten we volgen waar het ons heen leidt.”

Met de doos, het perkament, en het kompas in haar tas stapten ze terug op hun fietsen. Het avontuur bracht hen steeds verder, maar Eva voelde dat ze dichterbij de waarheid kwamen. De ster had hen niet in de steek gelaten, en de boodschap van Maurits wachtte op hen – ergens verderop in de duisternis.

Hoofdstuk 9: Het gouden borstbeeld van Plechelmus

De zon stond laag aan de hemel toen Eva en Toon terugkeerden naar Oldenzaal. Het kompas, dat nu in Eva's tas zat, had hen naar het Lutterzand geleid, maar de woorden op het perkament en de ster-instructies wezen op een volgende locatie: de basiliek van Sint Plechelmus. De gedachte aan de verborgen symboliek in de kerk gaf Eva een onrustig gevoel. Het leek alsof alles naar deze plek terugkeerde.

“Toon,” zei Eva terwijl ze langs de toren naar de basiliek keek, “denk je dat we hier het laatste puzzelstuk vinden? De woorden spraken over de ster en het licht... maar wat betekent dat precies?”

Toon keek haar aan, zijn gezicht ernstig. “De basiliek is een plek van licht en schaduw. Als er iets is dat Maurits hier heeft achtergelaten, zullen we het vinden. Maar we moeten voorzichtig zijn. Fischer is vast niet ver weg.”

Een verborgen schat in de basiliek

Ze gingen de basiliek binnen, waar het schemerlicht door de glasinloodramen viel. De stille, heilige sfeer was bijna tastbaar. Eva voelde zich klein onder de hoge gewelven en de imposante aanwezigheid van de toren.

“Toon,” fluisterde Eva terwijl ze naar het altaar liep, “kijk eens naar het borstbeeld van Plechelmus. Zie je die gouden details? Het lijkt alsof ze... wijzen.”

Toon knikte en liep dichterbij. Het gouden borstbeeld, dat de heilige voorstelde, stond op een verhoging achter het altaar. Bij nadere inspectie ontdekte hij dat de ster, het symbool dat hen al die tijd had geleid, ook op het borstbeeld was verwerkt. Maar wat het meest opviel, was dat het licht dat door een van de ramen viel precies op het borstbeeld scheen.

“Dit moet een aanwijzing zijn,” zei Toon. “Het licht en de ster wijzen naar iets dat verborgen ligt. We moeten het onderzoeken.”

Een verborgen mechanisme

Eva en Toon inspecteerden het voetstuk van het borstbeeld en ontdekten een kleine opening, net groot genoeg voor het vergulde kompas. Eva haalde het uit haar tas en plaatste het voorzichtig in de opening. Er klonk een zachte klik, gevolgd door het mechanische geluid van stenen die bewogen.

Het borstbeeld schoof langzaam opzij en onthulde een verborgen compartiment. Binnenin lag een klein kistje, versierd met gouden details en het symbool van de ster.

“Toon, kijk!” riep Eva opgewonden. “Dit moet het zijn!”

Ze openden het kistje en vonden een document, zorgvuldig gevouwen en verzegeld met een gouden zegel. Eva brak het zegel en las de sierlijke woorden die erop stonden:

“Aan degene die dit vindt: de ster is de gids, het licht is de waarheid. Onder de toren rust de sleutel tot vrede. Wat ik naliel, is geen rijkdom, maar een belofte.”

Een ontdekking onder de toren

“Toon,” zei Eva, terwijl haar adem versnelde, “dit betekent dat er nog iets is. De toren... daar moet het laatste deel van zijn boodschap zijn.”

Toon knikte. “Dit kistje heeft ons de sleutel gegeven. De toren is de laatste stap.”

Ze besloten niet langer te wachten en liepen direct naar de ingang van de toren. De zware stenen trap leek eindeloos, maar ze wisten dat ze dicht bij de waarheid waren. Eva’s handen trilden terwijl ze het kistje stevig vasthield.

Een donkere geheimkamer

Boven in de toren vonden ze een kleine, afgesloten kamer, waar ze eerder de gravures van de ster hadden ontdekt. Dit keer viel hun oog op een nis in de muur, waar een sleutelgat zichtbaar was. Toon haalde de sleutel uit het kistje en stak hem in het slot.

Het luik opende met een diepe kreun, en een verborgen deur gleed opzij. De kamer erachter was gevuld met oude documenten, kaarten, en een standbeeld van een ster, gemaakt van puur goud. Aan de voet van het standbeeld lag een perkament met de laatste boodschap van Maurits.

Eva pakte het voorzichtig op en las de woorden hardop:

“De wereld zal deze ster nodig hebben. Licht in tijden van duisternis. December 2024 – het moment waarop het licht opnieuw zal schijnen. Deel de boodschap, maar bescherm haar tot die tijd.”

Het gewicht van de waarheid

Eva en Toon staarden naar de woorden, terwijl de waarheid tot hen doordrong. Maurits had zijn nalatenschap niet in rijkdom achtergelaten, maar in hoop. Een boodschap van vrede, die bedoeld was voor een toekomstige generatie.

“Toon,” zei Eva met een brekende stem, “hoe kunnen wij dit beschermen? Wat als het in verkeerde handen valt?”

Toon legde zijn hand op haar schouder. “We hebben dit gevonden omdat we het moesten vinden. Nu moeten we alles documenteren en zorgen dat het veilig blijft. Misschien is dat onze taak in dit verhaal.”

Eva knikte langzaam. Ze wist dat hun avontuur nog niet voorbij was. De ster had hen geleid naar de waarheid, maar de wereld moest nog leren wat Maurits echt had nagelaten.

Hoofdstuk 10: De waterput op het plein

De stilte van de nacht hing als een deken over het Plechelmusplein.

De lantaarns wierpen lange schaduwen over de kasseien, terwijl Eva en Toon voor de oude waterput stonden. De ontdekking in de toren had hen duidelijk gemaakt dat hun zoektocht nog niet voorbij was. De woorden op het laatste perkament wezen op een nieuwe aanwijzing – een plek die hen naar de laatste waarheid zou leiden.

“Toon,” zei Eva terwijl ze naar de put keek, “wat als dit de sleutel is? We zijn hier eerder geweest, maar misschien hebben we iets gemist.”

Toon haalde diep adem. “De ster heeft ons geleid naar de basiliek en de toren. Als dit de volgende plek is, moeten we het onderzoeken.”

Een tweede blik op de waterput

Ze inspecteerden de put opnieuw, hun zaklampen gericht op de verweerde stenen en het mos dat zich door de jaren heen had vastgeklampt. Eva’s ogen vielen op een gravure die eerder over het hoofd was gezien. Het was een kleine ster, verborgen onder een laag vuil.

“Toon, kijk hier,” zei Eva opgewonden. “Het symbool... het is hier ook.”

Toon knielde neer en bestudeerde de gravure. “Dit lijkt op de andere symbolen die we hebben gezien. Misschien is dit een ingang naar iets dat we nog niet hebben ontdekt.”

Een verborgen mechanisme

Eva voelde rond de ster en ontdekte een kleine, metalen hendel die zorgvuldig in de steen was verborgen. Met enige moeite trok ze eraan, en een zacht klinkgeluid volgde. De stenen van de put schoven langzaam opzij, waardoor een smalle opening zichtbaar werd.

“Toch weer een doorgang,” zei Toon terwijl hij in de opening keek.

“Maurits heeft hier iets achtergelaten, daar ben ik zeker van.”

Ze pakten hun zaklampen en stapten voorzichtig naar binnen. De trap die hen naar beneden leidde, was smal en vochtig, met de geur van aarde en oud hout. Eva voelde haar hart sneller kloppen bij de gedachte aan wat ze zouden vinden.

De geheime kelder

Beneden aangekomen bevonden ze zich in een kleine, ronde ruimte. De muren waren bedekt met oude gravures van sterren en kruizen, en in het midden van de kamer stond een stenen sokkel. Op de sokkel rustte een metalen kistje, versierd met gouden details.

Eva liep langzaam naar voren en opende het kistje. Binnenin vond ze een perkament, zorgvuldig opgerold en verzegeld met een gouden zegel. Ze brak het zegel en begon de sierlijke Latijnse woorden te lezen:

“Aan degene die dit vindt: de ster heeft jullie geleid. Hier rust de waarheid die de wereld zal verlichten. De twaalfde maand anno MMXXIV is de tijd van openbaring. Tot die tijd, bescherm dit licht.”

Naast het perkament lag een klein, glazen object in de vorm van een ster. Het glinsterde in het licht van hun zaklampen, alsof het een eigen energie uitstraalde.

Een waarschuwing in de schaduw

“Toon,” zei Eva, haar stem trillend, “dit is het. Dit is wat Maurits wilde dat we vonden.”

Toon knikte terwijl hij het glazen object voorzichtig oppakte. “Dit is geen gewone schat. Dit is een symbool, een boodschap die de wereld hoop moet geven.”

Plotseling hoorde Eva een zacht geruis achter hen. Ze draaide zich om en zag een schaduw in de deuropening. Fischer stond daar, zijn gezicht gehuld in een sinistere glimlach.

“Wat een buitengewone vondst,” zei hij terwijl hij langzaam dichterbij kwam. “Jullie hebben fantastisch werk geleverd. Maar ik vrees dat dit niet in jullie handen kan blijven.”

Eva voelde haar adem stokken. “Fischer, blijf weg,” zei ze, terwijl ze instinctief het kistje tegen haar borst klemde.

“Toch niet nodig om je zorgen te maken,” zei Fischer rustig. “Ik wil alleen maar wat rechtmatig van mij is.”

De vlucht naar boven

Toon greep Eva's arm. “We moeten hier weg,” fluisterde hij. Zonder verder te aarzelen, renden ze naar de trap en klommen zo snel mogelijk naar boven. Fischer's voetstappen volgden hen dicht op de hielen, maar de smalle doorgang vertraagde hem.

Boven aangekomen duwde Toon het stenen deksel van de put terug op zijn plaats. Ze hoorden Fischer vloeken terwijl hij vastzat in de doorgang.

Eva haalde diep adem en keek Toon aan. “We hebben het... maar wat nu? Hij zal ons blijven achtervolgen.”

“Toch is dat mogelijk,” zei Toon, terwijl hij naar het perkament keek. “Maar we hebben een grotere verantwoordelijkheid. Dit

verhaal gaat verder dan ons. We moeten het beschermen, tot de tijd rijp is.”

Het licht van de ster

Met het glazen object en het perkament veilig opgeborgen, liepen Eva en Toon terug naar de basiliek. De sterren boven Oldenzaal leken helderder dan ooit, alsof ze wisten wat er die nacht was ontdekt.

“Toon,” zei Eva terwijl ze naar de toren keek, “wat als deze boodschap echt de wereld kan veranderen? Hoe zorgen we ervoor dat het niet verloren gaat?”

“We schrijven het op,” antwoordde Toon. “Alles. Het verhaal, de aanwijzingen, de ster... alles wat we hebben meegemaakt. Dit verhaal moet blijven leven, zelfs als wij er niet meer zijn.”

Eva knikte. Ze wist dat hun taak nog niet voorbij was, maar ze voelde ook een vreemde rust. De ster had hen geleid, en de waarheid wachtte nu op haar moment om onthuld te worden – in december 2024.

Hoofdstuk 11: De ster en de schaduw

De sterren boven Oldenzaal waren helder en leken haast te knipogen naar de aarde. Eva en Toon zaten aan de rand van het Plechelmusplein, nog nahijgend van hun ontsnapping uit de kelder onder de waterput. Het glazen object en het perkament waren veilig opgeborgen in Eva's tas, maar de dreiging van Fischer hing nog steeds als een schaduw over hen.

“Toon,” begon Eva, terwijl ze haar tas stevig vasthield, “hoe kunnen we dit beschermen? Wat als Fischer ons opnieuw vindt? Hij weet waar we naar op zoek zijn.”

Toon keek naar de basiliek, zijn blik vastberaden. “De ster heeft ons geleid, Eva. Het heeft ons door alle gevaren heen geholpen. Maar ik geloof ook dat het onze verantwoordelijkheid is om dit veilig te houden. We moeten een plek vinden waar niemand het ooit kan vinden – tot de tijd daar is.”

Een veilige schuilplaats

Eva dacht na over alle verborgen plekken die ze tijdens hun zoektocht hadden ontdekt. “Toon, wat als we teruggaan naar de toren? Die verborgen crypte... dat is de perfecte plek om het te verbergen.”

Toon knikte langzaam. “Dat zou kunnen werken. Maar we moeten het zo goed mogelijk documenteren. Als iemand dit ooit vindt, moeten ze weten wat het betekent en hoe ze het moeten interpreteren.”

Eva glimlachte flauw. “Je bedoelt... zoals Maurits het voor ons heeft achtergelaten?”

“Toch ja,” zei Toon met een knik. “We schrijven alles op. Elk detail, elke aanwijzing. Dit verhaal is groter dan wij, Eva. Het moet overleven, zelfs als wij er niet meer zijn.”

Een laatste blik op de ster

Met het plan om alles terug te brengen naar de crypte in de toren, gingen Eva en Toon naar haar huis. Daar, bij het licht van een oude olielamp, haalden ze het glazen object en het

perkament uit haar tas. De ster in het glas reflecteerde het licht op een manier die bijna magisch leek.

“Toon, kijk,” fluisterde Eva. “Het lijkt alsof het... leeft.”

Toon bestudeerde het glas en de inscripties zorgvuldig. “Het is meer dan een symbool, Eva. Dit is een boodschap. Een herinnering aan wat Maurits naliet. Licht en vrede. Dat is waar deze ster voor staat.”

Eva voelde een rilling over haar rug. “Maar wat bedoelde hij met december 2024? Waarom die specifieke datum?”

Toon haalde zijn schouders op. “Misschien wist hij iets wat wij niet weten. Misschien is het een moment waarop de wereld dit nodig heeft. Het enige wat wij kunnen doen, is ervoor zorgen dat het veilig blijft tot die tijd.”

Een onverwachte wending

Terwijl ze bezig waren met het documenteren van hun vondsten, klonk er een harde klop op de deur. Eva verstijfde, haar hart bonkte in haar borst. “Toon, dat moet Fischer zijn,” fluisterde ze.

Toon stond langzaam op en pakte een zware houten stoel, klaar om zichzelf te verdedigen. Maar toen hij de deur opendeed, stond daar niet Fischer, maar een oude man in een lange jas.

“Goedenavond,” zei de man met een warme glimlach. “Mijn naam is Johan, en ik werk voor de kerk. Ik hoorde dat jullie bezig zijn met een onderzoek naar de ster.”

Eva en Toon keken elkaar verbaasd aan. “Hoe weet u dat?” vroeg Eva.

“De ster heeft mij ook geleid,” zei Johan mysterieus. “Ik ben hier om jullie te helpen. Maar wat jullie hebben gevonden, moet veilig blijven. De wereld is er nog niet klaar voor.”

Een bondgenoot

Johan legde uit dat hij al jaren onderzoek deed naar de verborgen boodschappen van Maurits. Hij had soortgelijke symbolen gevonden in andere kerken en historische locaties, maar het leek erop dat Eva en Toon de sleutel hadden gevonden.

“Jullie hebben iets bijzonders ontdekt,” zei Johan terwijl hij het glazen object bekeek. “Maar het gevaar is nog niet geweken. Fischer en anderen zoals hij zullen niet stoppen voordat ze dit in handen hebben.”

“Toch weten we dat,” zei Toon. “Maar wat kunnen we doen? Hoe kunnen we dit beschermen?”

Johan glimlachte. “Vertrouw op de ster. Ze heeft jullie tot nu toe geleid, nietwaar? Verberg het op een plek die niemand verwacht. En zorg ervoor dat jullie verhaal blijft leven.”

De ster beschermen

Met Johan's hulp besloten Eva en Toon het glazen object en het perkament terug te brengen naar de crypte in de toren. Samen documenteerden ze alles in detail: de symbolen, de inscripties, en de boodschap van Maurits. Johan beloofde hun verhaal te

beschermen en ervoor te zorgen dat het op het juiste moment werd onthuld.

Toen de ster veilig was opgeborgen, keek Eva naar de toren van de basiliek. “Toon, denk je dat we ooit zullen weten waarom Maurits dit naliet?”

“Toch niet belangrijk,” antwoordde Toon. “Het enige wat belangrijk is, is dat het veilig blijft. Dat is onze taak.”

Een schaduw blijft hangen

Toen ze terugliepen naar het Plechelmusplein, voelde Eva een vreemde rust. De ster was veilig, en hun verhaal was vastgelegd. Maar ze wist ook dat hun avontuur nog niet voorbij was. Fischer's dreiging bleef hangen, en de datum december 2024 bleef door haar hoofd spoken.

“Toon,” zei ze zacht, “denk je dat we ooit zullen weten wat er in december 2024 gebeurt?”

“Toch niet zeker,” zei Toon met een glimlach. “Maar dat is niet aan ons. We hebben gedaan wat we moesten doen. De ster zal de rest doen.”

De nacht viel over Oldenzaal, en de sterren boven de stad leken hen geruststellend toe te lachen. Eva voelde dat hun taak bijna voltooid was, maar ook dat het verhaal van de ster nog niet voorbij was. De waarheid wachtte – ergens in de toekomst.

Hoofdstuk 12: Kerstavond 1953

De kou van de decembernacht voelde scherper dan ooit, maar het roomskatholieke geloof en de zo bekende jaren van hun jeugd lokten Eva en Toon naar de deur van de Plechelmusbasiliek. Buiten stonden mensen in warme mantels en sjaals zachtjes te praten terwijl ze wachtten tot de klokken middernacht zouden slaan. De basiliek straalde licht uit, alsof ze wist dat deze nacht bijzonder was.

Binnenin was de kerk feestelijk versierd. Dennengroen hing in slingers rond de zuilen, en de geur van kaarsvet en wierook vulde de lucht. Een grote kerststal stond opgesteld aan de voet van het altaar, met een kribbe die wachtte op het beeldje van het Christuskind. De gezangen van het koor galmden door de Romaanse gewelven, en Eva voelde een golf van rust over zich heen spoelen.

“Toon,” fluisterde ze terwijl ze zich naar hem toeboog, “dit is precies wat we nodig hadden. Een moment om alles wat we hebben meegemaakt te overdenken.”

Toon glimlachte en knikte, zijn ogen gericht op het altaar. “De ster heeft ons hier gebracht, Eva. Het voelt alsof alles op zijn plaats valt.”

De plechtigheid van de mis

Deken Van de Berg stapte naar voren, gehuld in gewaden die rijk versierd waren met goudkleurige borduursels. Hij begon de mis met een diepe, sonore stem in het Latijn, terwijl de wierook opstijgend in spiralen de gewelven van de basiliek bereikte. Het koor zong “Adeste Fideles”, en Eva kon niet anders dan haar ogen sluiten en zich laten meevoeren door de muziek.

Tijdens de preek sprak de deken in het Nederlands, met een warmte die zelfs de koudste harten leek te bereiken. Hij benadrukte het belang van licht in de duisternis, van hoop in tijden van onzekerheid.

“De ster die ons leidt, is niet alleen een symbool van het kerstverhaal, maar ook een belofte aan de toekomst,” zei hij. Eva voelde hoe de woorden diep in haar resoneerden.

Een onverwachte aanwijzing

Toen de nachtmis bijna ten einde liep en het koor “**Gloria in Excelsis Deo**” zong, viel Eva’s blik op de kerststal. Haar ogen bleven hangen bij een klein, verborgen detail dat haar eerder was ontgaan: een ster, subtiel uitgekerfd in het hout boven de kribbe. “Toon,” fluisterde ze haast onhoorbaar, terwijl ze zijn mouw vastpakte. “Kijk daar, boven de kribbe. Dat symbool... het is hetzelfde als wat we hebben gevonden.”

Toon volgde haar blik en zijn adem stokte. “Eva, dat kan geen toeval zijn. De ster leidt ons zelfs nu nog in deze kerstnacht.

De ster en het dagboek

Na de nachtmis bleven Eva en Toon nog even zitten, terwijl de basiliek langzaam leegstroomde. De warme gloed van de kaarsen verlichtte de stenen muren, en het geluid van voetstappen en zachte stemmen met "Zalig Kerstmis" vulde de ruimte. Eva haalde diep adem en keek Toon aan.

“Zalig Kerstmis, Toon. We hebben zoveel gevonden. Zoveel meer dan we ooit hadden kunnen denken. Maar het voelt alsof dit verhaal nog niet klaar is.”

“Toch niet voor ons,” zei Toon. “Maar misschien voor hen die na ons komen. Wat wil je doen?”

Eva pakte haar bruinlederen map, die ze altijd bij zich droeg. Ze streek over de kaft en fluisterde: “Ik noem ons verhaal ‘De Schaduw van Maurits’ en ons verhaal mag niet verloren gaan.”

Toon keek haar aan met een mengeling van trots en ernst. “En als iemand het ooit vindt? Denk je dat ze het zullen begrijpen?”

Eva knikte, haar blik vastberaden. “Sommige verhalen wachten op de juiste verteller, Toon. Misschien zal het ooit worden gevonden, op een moment dat de wereld het licht van de ster opnieuw heel hard nodig zal hebben. En dan zal het vast en zeker door die bepaalde persoon worden verteld zoals het bedoeld is.”

De belofte van de ster

Buiten vielen de sneeuwvlokken zachtjes neer terwijl de stad in rust verkeerde. Eva en Toon liepen door de lege straten, het dagboek stevig onder Eva’s arm geklemd. Ze wisten dat hun avontuur was voltooid, maar dat het verhaal nog een toekomst had – een toekomst die zij niet zouden meemaken.

“Toon,” zei Eva terwijl ze naar de sterren keek, “wat als dit verhaal echt een verschil kan maken? Wat als de ster, op een dag, de wereld opnieuw kan inspireren?”

“Toch een mooie gedachte,” antwoordde Toon. “En als dat gebeurt, Eva, dan zal dat onze erfenis zijn.”

Met die woorden verdwenen ze in de nacht, terwijl de ster boven de basiliek bleef schijnen, een eeuwig symbool van hoop, vrede en de belofte van een nieuw begin.

Hoofdstuk 12: Kerstavond 1953

De kou van de decembernacht voelde scherper dan ooit, maar de warmte van de kerk lokte Eva en Toon naar de deur van de Plechelmusbasiliek. Buiten stonden mensen in warme mantels en sjaals zachtjes te praten terwijl ze wachtten tot de klokken middernacht zouden slaan. De basiliek straalde licht uit, alsof ze wist dat deze nacht bijzonder was.

Binnenin was de kerk feestelijk versierd. Dennengroen hing in slingers rond de zuilen, en de geur van kaarsvet en wierook vulde de lucht. Een grote kerststal stond opgesteld aan de voet van het altaar, met een kribbe die wachtte op het beeldje van het Christuskind. De gezangen van het koor galmden door de Romaanse gewelven, en Eva voelde een golf van rust over zich heen spoelen.

“Toon,” fluisterde ze terwijl ze zich naar hem toeboog, “dit is precies wat we nodig hadden. Een moment om alles wat we hebben meegemaakt te overdenken.”

Toon glimlachte en knikte, zijn ogen gericht op het altaar. “De ster heeft ons hier gebracht, Eva. Het voelt alsof alles op zijn plaats valt.”

De plechtigheid van de mis

De priester, deken Van de Berg, stapte naar voren, gehuld in gewaden die rijk versierd waren met goudkleurige borduursels.

Hij begon de mis met een diepe, sonore stem in het Latijn, terwijl de wierook opstijgend in spiralen de gewelven van de basiliek bereikte. Het koor zong “Adeste Fideles”, en Eva kon niet anders dan haar ogen sluiten en zich laten meevoeren door de muziek.

Tijdens de preek sprak de deken in het Nederlands, met een warmte die zelfs de koudste harten leek te bereiken. Hij benadrukte het belang van licht in de duisternis, van hoop in tijden van onzekerheid. **“De ster die ons leidt, is niet alleen een symbool van het kerstverhaal, maar ook een belofte aan de toekomst: een wereld zonder oorlogen, waarin veiligheid en vrede centraal staan,”** zei hij. Eva voelde hoe de woorden diep in haar resoneerden.

Een onverwachte aanwijzing

Toen de mis bijna ten einde liep en het koor **“Gloria in Excelsis Deo”** zong, viel Eva’s blik op de kerststal. Haar ogen bleven hangen bij een klein, verborgen detail dat haar eerder was ontgaan: een ster, subtiel uitgekerfd in het hout boven de kribbe.

“Toon,” fluisterde ze haast onhoorbaar, terwijl ze zijn mouw vastpakte. “Kijk daar, boven de kribbe. Dat symbool... het is hetzelfde als wat we hebben gevonden.”

Toon volgde haar blik en zijn adem stokte. “Eva, dat kan geen toeval zijn. De ster leidt ons zelfs nu nog.”

De ster en het dagboek

Na de mis bleven Eva en Toon nog even zitten, terwijl de basiliek langzaam leegstroomde. De warme gloed van de kaarsen verlichtte de stenen muren, en het geluid van voetstappen en zachte stemmen vulde de ruimte. Eva haalde diep adem en keek Toon aan.

“We hebben zoveel gevonden, Toon. Zoveel meer dan we ooit hadden kunnen denken. Maar het voelt alsof dit verhaal nog niet klaar is.”

“Toch niet voor ons,” zei Toon. “Maar misschien voor hen die na ons komen. Wat wil je doen?”

Eva pakte haar bruinleren map die ze altijd bij zich droeg. Ze streek over de kaft en fluisterde: “Ik noem het **De Schaduw van Maurits**. Alles wat we hebben meegemaakt, alles wat we hebben gevonden... het moet worden opgeschreven. Dit verhaal mag niet verloren gaan.” Toon keek haar aan met een mengeling van trots en ernst. “En als iemand het ooit vindt? Denk je dat ze het zullen begrijpen?”

Eva knikte, haar blik vastberaden. “Sommige verhalen wachten op de juiste verteller, Toon. Misschien zal dit in het jaar 2024 worden gevonden, op een moment dat de wereld opnieuw het licht van de ster weer heel hard nodig heeft. Dan zal de boodschap van Maurits eindelijk worden begrepen: een oproep tot het beëindigen van oorlogen en tot het bouwen van een wereld van veiligheid en vrede.”

De belofte van de ster

Buiten vielen de sneeuwvlokken zachtjes neer terwijl de stad in rust verkeerde. Eva en Toon liepen door de verlaten Marktstraat, het dagboek stevig onder Eva's arm geklemd. Ze wisten dat hun

avontuur was voltooid, maar dat het verhaal nog een toekomst had – een toekomst die zij niet meer zouden meemaken.

“Toon,” zei Eva terwijl ze naar de sterren keek, “wat als dit verhaal echt een verschil kan maken? Wat als de ster, op een dag, de wereld opnieuw kan inspireren?”

“Toch een mooie gedachte,” antwoordde Toon. “En als dat gebeurt, Eva, dan zal dat onze erfenis zijn.” Met die woorden verdwenen ze in de nacht, terwijl de ster boven de basiliek bleef schijnen, een eeuwig symbool van hoop, vrede en de belofte van een nieuw begin. **Einde**

Nawoord

Op dinsdag 13 augustus 2024 tegen zeven uur in de avond wandelde ik langs de sokkel van het beeld van Plechelmus. Het was een bloedhete dag geweest en heel donkere wolken aan de horizon beloofden onweer. De lucht rook naar ozon en de eerste verre donderslagen klonken al. Terwijl ik langs het beeld van de stadsheilige liep, verscheen plotseling een oude man uit de schaduw van de basiliek. Hij hield een prachtige bruinleren map in zijn handen, die glom alsof deze ondanks zijn ouderdom dagelijks zorgvuldig was opgepoetst.

Hij keek me aan met een kalme, indringende blik en zei: “Sommige verhalen wachten op de juiste verteller.” Zonder verdere uitleg duwde hij de map daarna in mijn handen. Voor ik iets kon vragen, draaide hij zich om en verdween, zijn gestalte opslokkend in de diepe schaduwen van Plechelmussokkel.

Thuis, terwijl de regen intussen hard tegen de ramen sloeg en de donder steeds dichterbij kwam, opende ik met kloppend hart de bruinleren map met het uitgesneden opschrift 'De Schaduw van Maurits'. Binnenin vond ik zorgvuldig bewaarde aantekeningen op kleine en grote vellen papier van een vrouw genaamd Eva Jansen, opgetekend in de laatste dagen

van 1953 en vervolgens in de vele maanden daarna van het jaar 1954. Haar woorden waren meer dan alleen een verslag – het was een mysterie dat op mij leek te hebben gewacht, een geheim dat eindelijk verteld moest worden. Die avond, na het lezen met de map in mijn handen, voelde ik ineens een grote verantwoordelijkheid om Eva's verhaal te delen.

Het mysterie dat samen met haar neef Toon in 1953 is ontrafeld, heeft tot het ontstaan van dit spannende verhaal in 2024 geleid.

Betaal alleen als u tevreden bent over dit
deel van de INFOREEKS (€ 2,95)

KLIK HIER
